

не бы могло да ся изнамѣри нѣкакъ да ся прѣнасятъ съ нѣкояѣ другѣ силѣ и то 'по-бръзо и съ 'по-малко разноскы. Нѣ какъ! . . . той едва умѣлъ да прочита и да записва, повече наукѣ не знаялъ, былъ сиромыхъ и вече прѣтурилъ четьредесять годинѣ. Нѣ что може да ся опре чловѣку, кой-то обыча да ся труди и да гони славѣ? . . . Съднѣлъ да учи и самъ на себе си рекълъ: съ воляѣ и трудъ что не може чловѣкъ?

Той само нощѣ могълъ да работи възъ тѣѣ си мысль, а тя было: *какъ да замѣни чловѣчскѣ-тѣ и конскѣ-тѣ силѣ съ парнѣ силѣ, та съ неѣ да ся прѣнасятъ тяжкы товари*. Всеичко му врьвяло опако: не му ся вдавало ничто, саможивы хора му ся присмивали, а учены-ты го хулили; нѣ Георгій, безъ да му мига око, непрѣстайно все ся трудилъ и слѣдъ еднѣ годинѣ излѣзе на главѣ та дари свѣта съ най-чюднѣ-тѣ на наше врѣмя измыслиѣ — съ *желѣзницѣѣ*. То быде въ 1815 л.

Отъ она день при всеичкы прѣпънкы, съ кои-то имало да ся бори, честь-та му наягкнѣла. Той безпрѣ-стайно си подобрявалъ и истѣщявалъ машинѣ-тѣ и направилъ пръвы-ты желѣзницы по Англѣѣ, а при това оправилъ и желѣзницы-ты по Белгѣѣ. На старость Георгій Стефенсонъ прѣминѣлъ дни славны и честиты; всякый го трѣсилъ за да ся допытва до него и да му иска помощь, а той никого не врьщаль съ праздны рѣцѣ. За себе набралъ голѣмъ имотъ, а на свѣта оставилъ даръ, съ кой-то ще ся слави и хвали до вѣка.

Иванъ Славичъ.

Нѣчто прѣди тридесять години дошълъ въ Нью-Йоркъ, най-главный градъ на Съединены-ты Дръжя-Лѣтоструй.